

УГОДА

між Урядом України і Урядом Держави Кувейт про уникнення подвійного оподаткування та попередження податкових ухилень стосовно податків на доходи та капітал

ДАТА ПІДПИСАННЯ: 20.01.2003 р.

ДАТА РАТИФІКАЦІЇ УКРАЇНОЮ: 19.06.2003 р.*

ДАТА НАБУТТЯ ЧИННОСТІ ДЛЯ УКРАЇНИ: 22.02.2004 р.

Уряд України і Уряд Держави Кувейт,

бажаючи сприяти розвитку взаємних економічних стосунків через укладання між ними Угоди про уникнення подвійного оподаткування та попередження податкових ухилень стосовно податків на доходи та капітал,

домовились про таке:

СТАТТЯ 1

Особи, до яких застосовується Угода

Ця Угода застосовується до осіб, які є резидентами однієї або обох Договірних Держав.

СТАТТЯ 2

Податки, на які поширюється Угода

1. Ця Угода поширюється на податки на доходи та капітал, що стягуються від імені Договірної Держави або її політико-адміністративних підрозділів, або місцевих органів влади незалежно від способу їх стягнення.

2. Податками на доходи та капітал вважаються всі податки, що справляються із загальної суми доходів, загальної суми капіталу або з елементів доходу або капіталу, включаючи податки на доходи від відчужування рухомого або нерухомого майна, податки на загальну суму заробітної плати або платні, сплачуваних підприємствами, а також податки, які справляються з доходу від приросту вартості капіталу.

3. Існуючими податками, на які поширюється ця Угода, є:

а) у Кувейті:

(i) корпоративний податок на прибуток;

(ii) внесок від чистого прибутку кувейтських акціонерних компаній, який сплачується Кувейтській Організації Наукового Прогресу (КОНП);

(iii) Закат;

(iv) податок, що справляється згідно з законом про підтримку національних працівників

(надалі "кувейтський податок");

б) в Україні:

(і) податок на прибуток підприємств;

(іі) прибутковий податок з громадян

(надалі "український податок").

3. Ця Угода застосовується також до будь-яких ідентичних або подібних по суті податків, які справляються згідно з законодавством Договірної Держави після дати підписання цієї Угоди в доповнення до або замість існуючих податків. Компетентні органи Договірних Держав будуть повідомляти один одного про будь-які істотні зміни, що відбуваються в їх законодавствах щодо оподаткування.

СТАТТЯ 3

Загальні визначення

1. Для цілей цієї Угоди, якщо із контексту не випливає інше:

а) термін "Україна" при використанні у географічному значенні означає територію України, її континентальний шельф і її виключну (морську) економічну зону, включаючи будь-яку територію за межами територіальних вод України, яка відповідно до міжнародного права визначається або може бути в подальшому визначена як територія, в межах якої можуть здійснюватися права України стосовно морського дна, надр та їх природних ресурсів;

б) термін "Кувейт" означає територію Держави Кувейт, включаючи будь-яку територію за межами територіального моря, яка відповідно до міжнародного закону визначається або може бути в подальшому визначена за законодавством Кувейту як територія, в межах якої Кувейт може здійснювати суверенні права або юрисдикцію;

в) термін "Договірна Держава" і "Друга Договірна Держава" означають залежно від контексту Україну або Кувейт;

г) термін "особа" включає фізичну особу, компанію або будь-яке інше об'єднання осіб;

д) термін "національна особа" означає будь-яку фізичну особу, яка має громадянство Договірної Держави та будь-яку юридичну особу, товариство або асоціацію, що одержують свій статус за чинним законодавством Договірної Держави;

е) термін "компанія" означає будь-яке корпоративне об'єднання або будь-яку організацію, що розглядається з метою оподаткування як корпоративне об'єднання;

ж) терміни "підприємство Договірної Держави" та "підприємство другої Договірної Держави" означають відповідно підприємство, що керується резидентом Договірної Держави, та підприємство, що керується резидентом другої Договірної Держави;

з) термін "міжнародне перевезення" означає будь-яке перевезення морським або повітряним судном, що експлуатується підприємством Договірної Держави, крім випадків, коли морське або повітряне судно експлуатується виключно між пунктами в другій Договірній Державі;

и) термін "податок" означає український або кувейтський податок відповідно до контексту;

ж) термін "компетентний орган" означає:

(i) стосовно Кувейту: Міністра фінансів або його повноважного представника;

(ii) стосовно України: Державну податкову адміністрацію України або її повноважного представника.

2. При застосуванні положень цієї Угоди у будь-який час Договірною Державою будь-який термін, не визначений у ній, має те значення, якщо з контексту не випливає інше, яке він має згідно із законодавством цієї Договірної Держави щодо податків, на які поширюється ця Угода; будь-яке значення, що надається чинним податковим законодавством цієї Держави, превалює над значенням, що надається цьому терміну іншими законами цієї Держави.

СТАТТЯ 4

Резидент

1. Для цілей цієї Угоди термін "резидент Договірної Держави" означає:

а) у Кувейті: будь-яку особу, яка має постійне місце проживання в Кувейті і є кувейтським громадянином, та компанію, що зареєстрована у Кувейті;

б) в Україні: будь-яку особу, яка має постійне місце проживання в Україні та компанію, що зареєстрована в Україні;

2. Для цілей пункту 1, термін "резидент Договірної Держави" буде включати:

а) уряд цієї Договірної Держави та будь-який політико-адміністративний підрозділ або місцевий орган влади;

б) будь-який урядовий заклад, створений у цій Договірній Державі згідно з публічним законодавством, такий як корпорація, центральний банк, фонд, адміністрація, організація, агентство або інші подібні організації;

в) будь-яке підприємство у цій Договірній Державі, весь капітал якого забезпечується цією Договірною Державою чи будь-яким її політико-адміністративним підрозділом або місцевим органом влади, або будь-яким урядовим закладом, визначеним у підпункті (б), разом з іншими державами.

3. Якщо відповідно до положень пункту 1 фізична особа є резидентом обох Договірних Держав, її статус визначається таким чином:

а) вона вважається резидентом тієї Держави, де вона має у своєму розпорядженні постійне житло; якщо вона має у своєму розпорядженні постійне житло в обох Державах, вона вважається резидентом тієї Держави, де вона має більш тісні особисті й економічні зв'язки (центр життєвих інтересів);

б) якщо Держава, в якій вона має центр життєвих інтересів, не може бути визначена або якщо вона не має у своєму розпорядженні постійного житла в жодній з Держав, вона вважається резидентом тієї Держави, де вона звичайно проживає;

в) якщо вона звичайно проживає в обох Державах або якщо вона звичайно не проживає в жодній з них, вона вважається резидентом тієї Держави, національною особою якої вона є;

d) якщо її статус не може бути визначений відповідно до положень підпунктів а) - с), компетентні органи Договірних Держав вирішують це питання за взаємною згодою.

4. У разі, коли відповідно до положень пункту 1 особа, що не є фізичною особою, є резидентом обох Договірних Держав, вона вважається резидентом тієї Держави, в якій розміщено її фактичний керівний орган.

СТАТТЯ 5

Постійне представництво

1. Для цілей цієї Угоди термін "постійне представництво" означає постійне місце діяльності, через яке повністю або частково здійснюється підприємницька діяльність підприємства.

2. Термін "постійне представництво", зокрема, включає:

a) місце управління;

b) відділення;

c) контору;

d) фабрику;

e) майстерню;

f) шахту, нафтову або газову свердловину, кар'єр або будь-яке інше місце видобутку або експлуатації природних ресурсів;

3. Будівельний майданчик, монтажний, складальний чи установочний об'єкт або контрольна діяльність, пов'язана з ними, що здійснюється у Договірній Державі, утворює постійне представництво тільки у тому разі, якщо такий майданчик, об'єкт чи діяльність триває протягом періоду більше шести місяців.

4. Надання послуг, включаючи постійні або адміністративні послуги, підприємством Договірної Держави через працівників або інший персонал, найнятий підприємством для таких цілей, у другій Договірній Державі утворює постійне представництво тільки в тому разі, якщо така діяльність триває протягом періоду або періодів, які складають у сукупності більше шести місяців протягом будь-якого 12-місячного періоду.

5. Незважаючи на попередні положення цієї статті, термін "постійне представництво" не розглядається як такий, що включає:

a) використання споруд виключно з метою зберігання, показу або поставки товарів чи виробів, що належать підприємству;

b) утримання запасів товарів або виробів, що належать підприємству, виключно з метою зберігання, показу або поставки;

c) утримання запасів товарів або виробів, що належать підприємству, виключно з метою переробки іншим підприємством;

d) утримання постійного місця діяльності виключно з метою закупівлі товарів чи виробів або для збирання інформації для підприємства;

е) утримання постійного місця діяльності виключно з метою здійснення для підприємства будь-якої іншої діяльності, яка має підготовчий або допоміжний характер;

ф) утримання постійного місця діяльності виключно для здійснення будь-якої комбінації видів діяльності, перелічених у підпунктах від а) до е), за умови, що сукупна діяльність постійного місця діяльності, яка виникає внаслідок такої комбінації, має підготовчий або допоміжний характер.

6. Незважаючи на положення пунктів 1 і 2, якщо особа, інша ніж агент з незалежним статусом, про якого йдеться в пункті 7, діє в Договірній Державі від імені підприємства другої Договірної Держави, то це підприємство розглядається як таке, що має постійне представництво у першій згаданій Державі стосовно будь-якої діяльності, яку ця особа виконує для цього підприємства, якщо:

а) така особа має і звичайно використовує у першій згаданій Державі повноваження укладати контракти від імені підприємства за винятком, якщо діяльність цієї особи обмежена пунктом 6, яка якщо і виконується через постійне місце діяльності, не робить з цього постійного місця діяльності постійного представництва відповідно до положень цього пункту;

б) особа не має таких повноважень, але звичайно утримує у першій згаданій Договірній Державі запас товарів або виробів, що належать підприємству, з якого вона здійснює регулярний продаж товарів або виробів від імені цього підприємства;

в) така особа звичайно віддає накази у першій згаданій Договірній Державі виключно або майже виключно для самого підприємства або для такого підприємства або іншого підприємства, які контролюються ним або мають контрольні інтереси в ньому;

г) виконуючи таку діяльність, особа виробляє або переробляє у цій Договірній Державі товари або вироби, що належать підприємству.

7. Підприємство Договірної Держави не розглядається як таке, що має постійне представництво в другій Договірній Державі, лише на тій підставі, що воно здійснює підприємницьку діяльність у цій другій Державі через брокера, комісіонера чи будь-якого іншого агента з незалежним статусом за умови, що ці особи діють у межах своєї звичайної діяльності. Однак, якщо діяльність такого агента здійснюється повністю або майже повністю від імені цього підприємства або інших підприємств, які ним контролюються або мають у ньому контрольний пакет акцій, він не буде вважатися агентом з незалежним статусом, про якого йдеться в цьому пункті.

8. Той факт, що компанія, яка є резидентом Договірної Держави, контролює чи контролюється компанією, яка є резидентом другої Договірної Держави або яка здійснює підприємницьку діяльність у цій другій Договірній Державі (через постійне представництво або будь-яким іншим чином), сам по собі не перетворює одну з цих компаній у постійне представництво другої компанії.

СТАТТЯ 6

Доходи від нерухомого майна

1. Доходи, що одержуються резидентом Договірної Держави від нерухомого майна (включаючи доходи від сільського або лісового господарства), яке розташоване в другій Договірній Державі, можуть оподатковуватись у цій другій Договірній Державі.

2. Термін "нерухоме майно" повинен мати те значення, яке він має у законодавстві Договірної Держави, в якій розташоване це майно. Цей термін повинен у будь-якому випадку включати майно, допоміжне щодо нерухомого майна, худобу і обладнання, що використовується в сільському і лісовому господарстві, права, до яких застосовуються положення загального права щодо земельної власності, узуфрукт нерухомого майна і права на перемінні або фіксовані платежі як компенсації за

розробку або право на розробку мінеральних запасів, джерел та інших природних ресурсів; морські та повітряні судна не розглядаються як нерухоме майно.

3. Положення пункту 1 застосовуються також до доходів, одержуваних від прямого використання, здавання в оренду або використання в будь-якій іншій формі нерухомого майна.

4. Положення пунктів 1 і 3 застосовуються також до доходів від нерухомого майна підприємства і до доходів від нерухомого майна, що використовується для здійснення незалежних особистих послуг.

СТАТТЯ 7

Прибуток від підприємницької діяльності

1. Прибуток підприємства Договірної Держави оподатковується лише в цій Державі, якщо тільки це підприємство не здійснює підприємницьку діяльність в другій Договірній Державі через розташоване в ній постійне представництво. Якщо підприємство здійснює підприємницьку діяльність як зазначено вище, то його прибуток може оподатковуватися в другій Державі, але тільки щодо тієї частини, яка стосується цього постійного представництва.

2. З урахуванням положень пункту 3, якщо підприємство Договірної Держави здійснює підприємницьку діяльність у другій Договірній Державі через розташоване там постійне представництво, то в кожній Договірній Державі до такого постійного представництва відноситься прибуток, який воно могло б одержати у випадку, якби було окремим та самостійним підприємством, зайнятим такою ж або аналогічною діяльністю за таких же або аналогічних умов і діяло незалежно від підприємства, постійним представництвом якого воно є.

3. При визначенні прибутку постійного представництва допускається віднімання витрат, понесених для цілей постійного представництва, включаючи тільки ті управлінські та загальноадміністративні витрати, які понесені таким чином як в Державі, де розташоване постійне представництво, так і у будь-якому іншому місці. У будь-якому випадку такі витрати не повинні включати будь-які суми, що сплачуються (інакше, ніж покриття витрат, що дійсно мали місце) постійним представництвом головному офісу підприємства або будь-якому іншому підрозділу як роялті, гонорар або інші подібні платежі за користування патентами або іншими правами, або як комісійні за надані особливі послуги чи управління, чи, виключаючи банки, як проценти за позику, надану підприємством постійному представництву. Подібним чином у визначенні прибутку постійного представництва не повинні братися до уваги суми, що сплачуються (інакше, ніж покриття витрат, що дійсно мали місце) постійному представництву головним офісом підприємства або будь-яким з його інших підрозділів як роялті, гонорар або інші подібні платежі за користування патентами або іншими правами, або як комісійні за надані особливі послуги чи управління, чи, виключаючи банки, як проценти за позику, надану головному офісу підприємства або будь-якому іншому його підрозділу.

4. Жодний прибуток не відноситься до постійного представництва на основі простої закупки цим постійним представництвом товарів або виробів для підприємства.

5. В міру того, як визначення у Договірній Державі відповідно до її законодавства прибутку, що стосується постійного представництва, на базі пропорційного розподілу загальної суми прибутку підприємства його різним підрозділам є звичайною практикою, ніщо в пункті 2 цієї статті не буде перешкоджати Договірній Державі визначати оподатковуваний прибуток шляхом такого розподілу, як це диктується практикою; обраний спосіб розподілу, однак, повинен бути таким, що його результати будуть відповідати принципам, які містяться в цій статті.

6. Якщо інформації, що є доступною для компетентного органу Договірної Держави, не достатньо для того, щоб визначити прибуток, що стосується постійного представництва особи, ніщо у цій статті не забороняє застосовувати будь-який закон або нормативний акт цієї Договірної Держави

щодо визначення заборгованості цього постійного представництва по сплаті податків через оцінку компетентним органом цієї Договірної Держави прибутків цього постійного представництва, що підлягають оподаткуванню, застосування такого закону чи нормативного акту повинно забезпечуватися таким чином, що інформація, доступна цьому компетентному органу, повинна узгоджуватися із принципами цієї статті.

7. Для цілей попередніх пунктів прибутку, що відноситься до постійного представництва, визначається щорічно одним і тим же методом, якщо тільки немає достатньої і вагомої причини для зміни.

8. Якщо прибуток включає види доходів, які розглядаються окремо в інших статтях цієї Угоди, положення цих статей не будуть зачіпатися положеннями цієї статті.

СТАТТЯ 8

Міжнародний транспорт

1. Прибутки, що одержуються резидентом Договірної Держави від експлуатації морських або повітряних суден у міжнародних перевезеннях, оподатковуються лише в цій Договірній Державі.

2. Для цілей цієї статті прибутки від експлуатації морських або повітряних суден у міжнародних перевезеннях будуть включати:

а) прибуток від здавання в оренду без екіпажу морських або повітряних суден;

б) прибутки від використання, утримання або здавання в оренду контейнерів, включаючи трейлери супутнє устаткування для транспортування контейнерів, використовуваних для транспортування товарів чи виробів;

де така оренда або таке використання, утримання або оренда, залежно від випадку, є побічними стосовно експлуатації морського або повітряного судна у міжнародних перевезеннях.

3. Положення пункту 1 будуть застосовуватись також до прибутку від участі у пулі, спільному підприємстві чи міжнародному транспортному агентстві.

СТАТТЯ 9

Асоційовані підприємства

1. У випадку, коли:

а) підприємство Договірної Держави прямо або посередньо бере участь у керівництві, контролі або капіталі підприємства другої Договірної Держави; або

б) одні й ті ж особи прямо або посередньо беруть участь у керівництві, контролі або капіталі підприємства однієї Договірної Держави і підприємства другої Договірної Держави;

і в кожному випадку між двома підприємствами в їх комерційних або фінансових взаємовідносинах створюються або встановлюються умови, відмінні від тих, які мали б місце між двома незалежними підприємствами, тоді будь-який прибуток, який міг би бути нарахований одному з них, але з причин наявності цих умов не був йому нарахований, може бути включений до прибутку цього підприємства і відповідно оподаткований.

2. У випадку, коли Договірна Держава включає у прибутки підприємства цієї Держави - і відповідно оподатковує - прибутки, по яким підприємство другої Договірної Держави було оподатковано у цій другій Державі, і прибутки, таким чином, включені, є прибутками, які були б нараховані підприємству першої згаданої Держави, якби умови взаємовідносин між двома підприємствами були б умовами, які існують між незалежними підприємствами, тоді ця друга Держава повинна зробити відповідні поступки в сумі податку, що стягується з цих прибутків. При визначенні такої поправки повинні бути розглянуті інші положення цієї Угоди, а компетентні органи Договірних Держав можуть проконсультуватися один з одним при необхідності.

СТАТТЯ 10 **Дивіденди**

1. Дивіденди, що сплачуються компанії, яка є резидентом Договірної Держави, резиденту другої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій другій Договірній Державі.

2. Однак такі дивіденди можуть також оподатковуватись у Договірній Державі, резидентом якої є компанія, що сплачує дивіденди, і відповідно до законодавства цієї Держави, але якщо фактичний власник дивідендів є резидентом другої Договірної Держави, податок, що стягується, не повинен перевищувати 5 % (п'ять відсотків) валової суми дивідендів.

Положення цього пункту не зачіпають оподаткування компанії стосовно прибутків, з яких сплачуються дивіденди.

3. Незважаючи на положення пунктів 1 і 2, дивіденди, що сплачуються компанії, яка є резидентом Договірної Держави, підлягають звільненню від оподаткування у цій Договірній Державі, якщо фактичним власником таких дивідендів є:

a) Уряд, політико-адміністративний підрозділ або місцевий орган влади; або

b) Центральний банк другої Договірної Держави; або

c) інші урядові організації або фінансові установи, визначені та узгоджені через обмін нотами між компетентними органами Договірних Держав.

4. Термін "дивіденди" при використанні в цій статті означає доход від акцій, від "користування" акціями чи "користування" правами, акцій гірничодобувної промисловості, акцій засновників або інших прав, які не є борговими вимогами, що дають право на участь у прибутку, а також доход від інших корпоративних прав, який підлягає такому ж податковому регулюванню, як доходи від акцій відповідно до законодавства Держави, резидентом якої є компанія, що розподіляє прибуток.

5. Положення пункту 1 не застосовується, якщо фактичний власник дивідендів, який є резидентом Договірної Держави, здійснює підприємницьку діяльність у другій Договірній Державі, резидентом якої є компанія, що сплачує дивіденди, через розташоване в ній постійне представництво або надає в цій другій Державі незалежні особисті послуги з розташованої в ній постійної бази, і холдінг, стосовно якого сплачуються дивіденди, дійсно відноситься до такого постійного представництва або постійної бази. У такому випадку залежно від обставин застосовуються положення статті 7 або статті 14.

6. У разі, коли компанія, яка є резидентом Договірної Держави, одержує прибуток або доходи з другої Договірної Держави, ця друга Держава не може стягувати будь-які податки на дивіденди, що сплачуються компанії, за винятком, коли ці дивіденди сплачуються резиденту цієї другої Держави, який є фактичним власником дивідендів, або якщо холдінг, стосовно якого сплачуються дивіденди, дійсно відноситься до постійного представництва або постійної бази, розташованих у цій другій

Державі, і з нерозподіленого прибутку компанії не стягуються податки на нерозподілений прибуток, навіть якщо дивіденди сплачуються або нерозподілений прибуток складається повністю або частково з прибутку або доходу, що утворюються у цій другій Державі.

СТАТТЯ 11

Проценти

1. Проценти, що виникають в Договірній Державі і сплачуються резиденту другої Договірної Держави, який є фактичним власником таких процентів, підлягають оподаткуванню тільки у цій другій Договірній Державі.

2. Термін "проценти" при використанні в цій статті означає дохід від боргових вимог будь-якого виду, незалежно від іпотечного забезпечення і незалежно від володіння правом на участь у прибутках боржника, і, зокрема, дохід від урядових цінних паперів і дохід від облігацій чи боргових зобов'язань, включаючи премії та винагороди, що сплачуються стосовно таких цінних паперів, облігацій чи боргових зобов'язань.

3. Положення пункту 1 цієї статті не застосовуються, якщо фактичний власник процентів, який є резидентом однієї Договірної Держави, здійснює підприємницьку діяльність у другій Договірній Державі, в якій виникають проценти, через розташоване там постійне представництво або надає в цій другій Державі незалежні особисті послуги з розташованої там постійної бази, і боргова вимога, на підставі якої сплачуються проценти, дійсно відноситься до такого постійного представництва або постійної бази. У такому випадку, залежно від обставин, застосовуються положення статті 7 або статті 14.

4. Вважається, що проценти виникають у Договірній Державі, якщо особа, яка сплачує проценти, незалежно від того, є вона резидентом Договірної Держави чи ні, має в Договірній Державі постійне представництво або постійну базу, у зв'язку з якими виникла заборгованість, по якій сплачуються проценти, і витрати по сплаті цих процентів несе постійне представництво або постійна база, то вважається, що такі проценти виникають у Договірній Державі, в якій міститься постійне представництво або постійна база.

5. Якщо з причин особливих відносин між платником і фактичним власником процентів, або між ними обома і будь-якою третьою особою сума сплачуваних процентів, що стосується боргової вимоги, на підставі якої вона сплачується, перевищує з будь-яких причин суму, яка була б погоджена між платником і фактичним власником процентів, при відсутності таких відносин, положення цієї статті будуть застосовуватись тільки до останньої згаданої суми. У такому випадку надмірна частина платежу підлягає оподаткуванню відповідно до законодавства кожної Договірної Держави з належним урахуванням інших положень цієї Угоди.

СТАТТЯ 12

Роялті

1. Роялті, які виникають у Договірній Державі і сплачуються резиденту другої Договірної Держави, можуть оподатковуватися у цій другій Договірній Державі.

2. Однак такі роялті можуть також оподатковуватись у Договірній Державі, в якій вони виникають і відповідно до законодавства цієї Договірної Держави, але якщо фактичний власник роялті є резидентом другої Договірної Держави, податок, що стягується таким чином, не повинен перевищувати 10 % (десять відсотків) від валової суми роялті.

3. Термін "роялті" при використанні в цій статті означає платежі будь-якого виду, що одержуються як відшкодування за користування або за надання права користування авторським правом на будь-які

літературні твори, твори мистецтва або наукові праці (включаючи кінематографічні фільми та плівки для радіомовлення чи телебачення), будь-який патент, торгову марку, дизайн або модель, план, таємну формулу або процес, або за інформацію (ноу-хау), що стосується промислового, комерційного або наукового досвіду.

4. Положення пункту 1 і 2 цієї статті не застосовуються, якщо фактичний власник роялті, який є резидентом Договірної Держави, здійснює підприємницьку діяльність у другій Договірній Державі, в якій виникають роялті, через розташоване там постійне представництво, або надає в цій другій Державі незалежні особисті послуги з розташованої там постійної бази, і право або майно, стосовно яких сплачуються роялті, дійсно пов'язані з цим постійним представництвом або постійною базою. У такому випадку, залежно від обставин, застосовуються положення статті 7 або статті 14.

5. Вважається, що роялті виникають у Договірній Державі, якщо платником є резидент цієї Держави. Якщо, проте, особа, що сплачує роялті, незалежно від того, є вона резидентом Договірної Держави чи ні, має у Договірній Державі постійне представництво або постійну базу, у зв'язку з якими виникло зобов'язання сплатити роялті, і витрати по сплаті таких роялті несе постійне представництво або постійна база, то вважається, що такі роялті виникають у Державі, в якій розташоване постійне представництво або постійна база.

6. Якщо з причин особливих відносин між платником і фактичним власником, або між ними обома і будь-якою третьою особою, сума роялті, яка відноситься до використання, права або інформації, на підставі яких вони сплачуються, перевищує суму, яка була б узгоджена між платником і фактичним власником за відсутності таких відносин, положення цієї статті застосовуються тільки до останньої згаданої суми. У цьому випадку надмірна частина платежу, як і раніше, підлягає оподаткуванню відповідно до законодавства кожної Договірної Держави з належним урахуванням інших положень цієї Угоди.

СТАТТЯ 13

Доходи від відчуження майна

1. Доходи, що одержуються резидентом Договірної Держави від відчуження нерухомого майна, як воно визначено у статті 6 і яке розташоване у другій Договірній Державі, можуть оподатковуватись у цій другій Договірній Державі. Однак, у разі ліквідації підприємства, податок, що стягується, буде зменшений на суму, що дорівнює (50 %) п'ятдесят відсотків такого податку.

2. Доходи від відчужування рухомого майна, що формує частину комерційного майна постійного представництва, яке підприємство Договірної Держави має у другій Договірній Державі, або рухомого майна, яке відноситься до постійної бази, регулярно доступної резиденту Договірної Держави в другій Договірній Державі для надання незалежних особистих послуг, включаючи доходи від відчужування такого постійного представництва (окремо чи в сукупності з цілим підприємством) або від такої постійної бази, можуть оподатковуватись у цій другій Договірній Державі.

3. Доходи від відчуження морських або повітряних суден, що експлуатуються в міжнародних перевезеннях підприємством Договірної Держави, або рухомого майна, що відноситься до експлуатації таких морських або повітряних суден, оподатковуються тільки в цій Договірній Державі.

4. Доходи від відчуження будь-якого майна, іншого ніж те, про яке йдеться у пунктах 1, 2 і 3, оподатковуються тільки у тій Договірній Державі, резидентом якої є особа, яка відчужує майно.

СТАТТЯ 14

Незалежні особисті послуги

1. Доход, що одержується фізичною особою, яка є резидентом Договірної Держави щодо професійних послуг чи іншої діяльності незалежного характеру, оподатковується лише в цій Договірній Державі, за винятком випадку, коли вона володіє регулярно доступною постійною базою в другій Договірній Державі з метою проведення цієї діяльності. Якщо у неї є така постійна база, доход може оподатковуватися у другій договірній Державі, але тільки в тій частині, що відноситься до цієї постійної бази.

2. Термін "професійні послуги" включає, зокрема, незалежну наукову, літературну, артистичну, художню, освітню або викладацьку діяльність, а також незалежну діяльність лікарів, адвокатів, інженерів, архітекторів, стоматологів і бухгалтерів.

СТАТТЯ 15

Залежні особисті послуги

1. З урахуванням положень статей 16, 18, 19, 20 і 21 платня, заробітна плата та інші подібні винагороди, одержувані резидентом Договірної Держави у зв'язку з роботою за наймом, оподатковуються тільки в цій Державі, якщо робота за наймом не здійснюється в другій Договірній Державі. Якщо робота за наймом здійснюється таким чином, одержана у зв'язку з цим винагорода може оподатковуватись у цій другій Договірній Державі.

2. Незважаючи на положення пункту 1, винагорода, що одержується резидентом Договірної Держави у зв'язку з роботою за наймом, здійснюваною в другій Договірній Державі, оподатковується тільки в першій згаданій Державі, якщо:

a) одержувач перебуває в другій Державі протягом періоду або періодів, що не перевищують у сукупності 183 дні протягом будь-якого періоду, що становить 12 місяців, який починається або закінчується у відповідному податковому році; і

b) винагорода сплачується наймачем або від імені наймача, який не є резидентом другої Договірної Держави; і

c) витрати по сплаті винагород не несуть постійне представництво або постійна база, які наймач має в другій Договірній Державі.

3. Незважаючи на попередні положення цієї статті, винагорода, одержувана резидентом Договірної Держави у зв'язку з роботою за наймом, що здійснюється на борту морського або повітряного судна, що експлуатується у міжнародних перевезеннях, оподатковується тільки у цій Договірній Державі.

4. Основний штат, назначений головним офісом національного повітряного агентства Договірної Держави, буде звільнений від податків, що стягуються з їхніх винагород у цій другій Договірній Державі.

СТАТТЯ 16

Директорські гонорари

Директорські гонорари та інші аналогічні виплати, які одержуються резидентом Договірної Держави як членом ради директорів або аналогічного органу компанії, яка є резидентом другої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій другій Договірній Державі.

СТАТТЯ 17

Артисти і спортсмени

1. Незважаючи на положення статей 14 і 15, доход, що одержується резидентом Договірної Держави як працівником мистецтв, таким як артист театру, кіно, радіо чи телебачення або музикантом, або спортсменом від його особистої діяльності, здійснюваної у другій Договірній Державі, може оподатковуватись у цій другій Договірній Державі.

2. Якщо доход від особистої діяльності, здійснюваної працівником мистецтв або спортсменом, нараховується не самому працівнику мистецтв або спортсмену, а іншій особі, цей доход може, незалежно від положень статей 7, 14 і 15, оподатковуватись у Договірній Державі, в якій здійснюється діяльність працівника мистецтв або спортсмена.

3. Положення пунктів 1 і 2 не застосовуються до доходу, що одержується працівником мистецтв або спортсменом, який є резидентом Договірної Держави, від особистої діяльності, здійснюваної у другій Договірній Державі, якщо його візит до цієї другої Договірної Держави суттєвою мірою підтримується за рахунок суспільних фондів першої згаданої Договірної Держави, її політико-адміністративного підрозділу, місцевого органу влади або органу, встановленого владою, а також до доходу, отриманого неприбутковими організаціями щодо такої діяльності, що не передбачає виплату жодної частини доходу, крім доходу для власної користі його власників, засновників або членів.

СТАТТЯ 18

Пенсії та ренти

1. Відповідно до положень пункту 2 статті 19 пенсії та інші подібні винагороди та ренти, що виникають у Договірній Державі і сплачуються резиденту другої Договірної Держави можуть оподатковуватись у першій згаданій Державі.

2. Для використання у цій статті:

а) термін "пенсії та інші подібні винагороди" означає періодичні виплати, які сплачуються з урахуванням послуг, що їх було надано у минулому, або у вигляді компенсації за каліцтво, що його спричинено при наданні цих послуг.

б) термін "рента" означає встановлену суму, що сплачується фізичній особі періодично у зазначені терміни протягом строку життя чи протягом визначеного або встановленого періоду часу згідно із зобов'язаннями здійснювати платежі в обмін на адекватну та повну компенсацію у грошах або грошовій формі.

СТАТТЯ 19

Державна служба

1. а) Заробітна плата, платня та інша подібна винагорода, інша ніж пенсія, що сплачується Договірною Державою або її політико-адміністративним підрозділом, або місцевим органом влади будь-якій фізичній особі за службу, здійснювану для цієї Договірної Держави, або її політико-адміністративного підрозділу, або місцевого органу влади, оподатковується тільки в цій Договірній Державі.

б) Однак, така заробітна плата, платня та інша подібна винагорода оподатковується тільки в другій Договірній Державі, якщо служба здійснюється в цій Договірній Державі, і фізична особа, яка є резидентом цієї Договірної Держави, яка:

(і) є національною особою цієї Договірної Держави; або

(ii) не стала резидентом цієї Договірної Держави тільки з метою здійснення служби.

2. а) Будь-яка пенсія, яка сплачується Договірною Державою, політико-адміністративним підрозділом або місцевим органом влади або із створених ними фондів фізичній особі за службу, здійснювану для цієї Договірної Держави, підрозділу або органу влади, оподатковується тільки в цій Договірній Державі.

б) Однак, така пенсія оподатковується тільки в другій Договірній Державі, якщо фізична особа є резидентом і національною особою цієї другої Договірної Держави.

3. Положення статей 15, 16 і 18 застосовуються до заробітної плати, платні та іншої подібної винагороди, і пенсій стосовно служби, що здійснюється у зв'язку з проведенням підприємницької діяльності Договірною Державою, або її політико-адміністративним підрозділом, або місцевим органом влади.

СТАТТЯ 20

Вчителі і дослідники

Особа, яка є або безпосередньо перед відвідуванням Договірної Держави була резидентом другої Договірної Держави, і яка за запрошенням Уряду першої згаданої Договірної Держави або університету, коледжу, школи, музею або іншого культурного закладу цієї Договірної Держави, чи за офіційною програмою культурного обміну перебуває у цій Договірній Державі виключно з метою викладання, читання лекцій або наукового дослідження протягом періоду, що не перевищує два послідовні роки, звільняється від оподаткування у цій Договірній Державі стосовно винагороди за таку діяльність.

СТАТТЯ 21

Студенти і стажисти

1. Платежі, які отримує студент або стажист, який є або був безпосередньо до приїзду у Договірну Державу резидентом другої Договірної Держави і перебуває у першій згаданій Договірній Державі виключно з метою навчання або отримання освіти, і такі платежі призначені для проживання, навчання і отримання освіти, не оподатковуються у першій Договірній Державі, якщо джерела цих платежів знаходяться за межами цієї Договірної Держави.

2. Незважаючи на положення пункту 1, винагорода, яку студент або стажист, який є або був безпосередньо перед візитом до Договірної Держави резидентом другої Договірної Держави і який

перебуває у першій згаданій Договірній Державі виключно з метою одержання освіти або навчання, одержує від надання тимчасових послуг у першій згаданій Договірній Державі, не підлягає оподаткуванню у цій Договірній Державі, за умови, що такі послуги пов'язані з його освітою або професійною підготовкою і що така винагорода за ці послуги необхідна для цілей його проживання.

СТАТТЯ 22

Інші доходи

1. Види доходу резидента Договірної Держави, незалежно від джерела їх виникнення, про які не йдеться у попередніх статтях цієї Угоди, підлягають оподаткуванню тільки у цій Договірній Державі.

2. Положення пункту 1 цієї статті не застосовуються до доходів, інших ніж доходи від нерухомого майна, визначеного у пункті 2 статті 6 цієї Угоди, якщо одержувач таких доходів є резидентом Договірної Держави, здійснює підприємницьку діяльність у другій Договірній Державі через розташоване в ній постійне представництво або надає послуги у цій другій Державі через розташовану у ній постійну базу, і право або майно, у зв'язку з яким одержано доход, дійсно пов'язані з таким постійним представництвом або постійною базою. У такому випадку застосовуються положення статті 7 або статті 14 цієї Угоди.

СТАТТЯ 23

Капітал

1. Капітал, представлений нерухомим майном, про яке йдеться у статті 6, що є власністю резидента Договірної Держави і розташоване у другій Договірній Державі, може оподатковуватись у цій другій Договірній Державі.

2. Капітал, представлений рухомим майном, що є частиною постійного представництва, яке підприємство Договірної Держави має у другій Договірній Державі, а також рухомим майном, пов'язаним з постійною базою, доступною резиденту Договірної Держави в другій Договірній Державі з метою надання незалежних особистих послуг, може оподатковуватись у цій другій Державі.

3. Капітал, представлений морськими та повітряними суднами, що експлуатуються підприємством Договірної Держави у міжнародних перевезеннях, а також рухомим майном, пов'язаним з експлуатацією цих морських та повітряних суден, оподатковується тільки в цій Договірній Державі.

4. Усі інші елементи капіталу резидента Договірної Держави оподатковуються тільки в цій Договірній Державі.

СТАТТЯ 24

Усунення подвійного оподаткування

1. Чинні законодавства у обох Договірних Державах продовжують регулювати оподаткування у відповідній Договірній Державі, крім випадків, коли їх положення будуть суперечити цій Угоді.

2. Погоджено, що подвійне оподаткування усувається відповідно до наступних пунктів цієї статті:

(1) Якщо резидент Договірної Держави одержує доход або володіє капіталом, які згідно з положеннями цієї Угоди можуть оподатковуватись у другій Договірній Державі, перша згадана Договірна Держава повинна дозволити вирахувати з податку на доход цього резидента суму, що дорівнює податку на доход, сплаченому у другій Договірній Державі та вирахувати з податку на

капітал цього резидента суму, що дорівнює податку на капітал, сплаченому у другій Договірній Державі;

Такі вирахування, у будь-якому випадку, не повинні перевищувати ту частину податку на доход або податку на капітал, підраховану до надання вирахування, що стосується, залежно від обставин, доходу або капіталу, які можуть оподатковуватися у другій Договірній Державі.

(2) Для цілей підпункту (1) цього пункту Закат, про який йшлося у підпункті а) пункту 3 статті 2, повинен розглядатися як податок на прибуток.

3. З метою надання кредиту у Договірній Державі податок, сплачений у другій Договірній Державі, включає податок, який було б сплачено у Договірній Державі, але який був тимчасово відкладений або зменшений згідно зі спеціальним інвестиційним стимулюючим законом або заходами, призначеними сприяти економічному розвитку у цій другій Договірній Державі.

СТАТТЯ 25

Недискримінація

1. Особи, що є громадянами Договірної Держави не підлягатимуть у другій Договірній Державі будь-якому оподаткуванню або пов'язаному з ним зобов'язанню, яке є більш обтяжливим ніж оподаткування і пов'язане з ним зобов'язання, яким підлягають або можуть підлягати громадяни цієї другої Договірної Держави за тих же обставин.

2. Оподаткування постійного представництва, яке підприємство Договірної Держави має в другій Договірній Державі, не буде менш сприятливим у цій другій Договірній Державі, ніж оподаткування підприємств третіх держав, які здійснюють подібну діяльність за тих же самих умов.

3. Вищеназвані положення не повинні тлумачитись як такі, що зобов'язують Договірну Державу надавати резидентам другої Договірної Держави будь-які особисті пільги, звільнення і знижки в оподаткуванні на підставі громадянського статусу або сімейних зобов'язань, які вона надає своїм власним резидентам.

4. Підприємства Договірної Держави, капітал яких повністю або частково належить або контролюється прямо чи посередньо одним або кількома резидентами другої Договірної Держави, не повинні піддаватися в першій згаданій Договірній Державі будь-якому оподаткуванню або пов'язаному з ним зобов'язанню, іншому або більш обтяжливому, ніж оподаткування і пов'язані з ним зобов'язання, яким можуть підлягати інші подібні підприємства, капітал яких повністю або частково належить або контролюється прямо чи посередньо одним або більше резидентами будь-якої третьої держави.

5. Ніщо у цій статті не повинно тлумачитись як таке, що зобов'язує Договірну Державу надавати резидентам другої Договірної Держави будь-які пільги, переваги або привілеї, які можуть надаватися будь-якій третій державі або її резидентам на основі створення митних об'єднань, економічних об'єднань, зон вільної торгівлі або будь-яких регіональних чи місцевих угод стосовно оподаткування або головним чином оподаткування або переміщення капіталу, учасником яких є перша згадана Договірна Держава.

6. У цій статті термін "оподаткування" означає податки, які є предметом цієї Угоди.

СТАТТЯ 26

Процедура взаємного узгодження

1. Якщо особа вважає, що дії однієї або обох Договірних Держав призводять або призведуть до його оподаткування всупереч положенням цієї Угоди, вона може, незалежно від засобів захисту, передбачених національними законодавствами цих Договірних Держав, подати свій випадок на розгляд до компетентного органу Договірної Держави, резидентом якої вона є, або, якщо її випадок підпадає під дію пункту 1 статті 25, до тієї Договірної Держави, національною особою якої вона є. Справа повинна бути подана протягом трьох років з моменту першого повідомлення про дії, що призводять до оподаткування, що не відповідає положенням цієї Угоди.

2. Компетентний орган прагнучим, якщо він вважатиме заперечення обґрунтованим і якщо він сам не в змозі прийняти задовільне рішення, погодити це питання з компетентним органом другої Договірної Держави з метою уникнення оподаткування, яке не відповідає цій Угоді. Будь-яка досягнута домовленість повинна виконуватись незалежно від будь-яких обмежень часу, передбачених внутрішнім законодавством Договірних Держав.

3. Компетентні органи Договірних Держав прагнутимуть вирішувати за взаємною згодою будь-які складні або сумнівні питання, що виникають при тлумаченні або застосуванні цієї Угоди. Вони можуть також консультуватися з метою уникнення подвійного оподаткування у випадках, не передбачених цією Угодою.

4. Компетентні органи Договірних Держав можуть вступати в прямі контакти один з одним з метою досягнення згоди в розумінні попередніх пунктів.

СТАТТЯ 27

Обмін інформацією

1. Компетентні органи Договірних Держав обмінюються інформацією, необхідною для виконання положень цієї Угоди або національних законодавств Договірних Держав, що стосується податків, на які поширюється ця Угода, тією мірою, якою оподаткування не суперечить цій Угоді, зокрема, для попередження шахрайства і полегшення застосування встановлених законом положень проти легальних ухилень. Обмін інформацією не обмежується статтею 1 і 2. Будь-яка інформація, одержана Договірною Державою, буде вважатися конфіденційною і буде розкрита тільки особам або органам влади (включаючи суди та адміністративні органи), зайнятим оцінкою або збором, примусовим стягненням або судовим переслідуванням, або розглядом апеляцій стосовно податків, на які поширюється ця Угода. Такі особи або органи будуть використовувати інформацію тільки для таких цілей. Вони можуть розкривати інформацію на публічних судових засіданнях або при прийнятті судових рішень.

2. У жодному випадку положення пункту 1 не будуть тлумачитись як такі, що покладають на Договірні Держави зобов'язання:

- а) вживати адміністративні заходи, які суперечать законам та адміністративній практиці кожної з Договірних Держав;
- б) надавати інформацію, яку неможливо одержати за законодавством або в ході звичайної адміністративної практики в кожній з Договірних Держав;
- в) надавати інформацію, яка буде розкривати будь-яку торговельну, підприємницьку, промислову, комерційну або професійну таємницю, або торговельний процес, або інформацію, розкриття якої могло б зашкодити громадському порядку.

СТАТТЯ 28

Інші правила

1. Положення цієї Угоди не будуть жодним чином створювати обмеження стосовно будь-якого виключення, звільнення, вирахування, кредиту або іншої пільги, узгоджених зараз чи надалі:

а) законодавствами Договірних Держав при визначенні податку, що стягується цією Договірною Державою;

б) будь-яким іншим спеціальним договором про оподаткування, пов'язаним з економічною або технічною співпрацею між Договірними Державами.

2. Компетентні органи кожної Договірної Держави можуть впроваджувати нормативні акти з метою виконання положень цієї Угоди.

СТАТТЯ 29

Члени дипломатичних представництв і консульських установ

Ніщо у цій Угоді не буде зачіпати податкових привілеїв, наданих членам дипломатичних представництв або консульських установ за загальними нормами міжнародного права чи на підставі положень спеціальних угод.

СТАТТЯ 30

Набуття чинності

1. Кожна із Договірних Держав повідомить одна одну по дипломатичних каналах про завершення необхідних відповідно до внутрішнього законодавства процедур набуття чинності цією Угодою. Ця Угода набуває чинності у день одержання останнього такого повідомлення та її положення будуть застосовуватися у обох Договірних Державах:

а) стосовно податків, що утримуються у джерела щодо сум, які сплачуються або кредитуються з або після першого січня року, наступного за роком, у якому Угода набула чинності;

б) стосовно інших податків за податкові періоди, починаючи з або після першого січня року, наступного за роком, у якому Угода набула чинності.

СТАТТЯ 31

Припинення чинності

Ця Угода буде залишатися чинною протягом періоду 5 років і продовжуватиме залишатися чинною протягом подібного періоду або періодів, поки одна з Договірних Держав не повідомить іншу у письмовій формі за шість місяців до закінчення першого або будь-якого наступного періоду про її намір припинити цю Угоду. У такому випадку Угода припиняє свою дію у обох Договірних Державах:

а) стосовно податків, що утримуються у джерела щодо сум, які сплачуються або кредитуються першого або після першого дня січня року, який слідує за роком, у якому було подано таке повідомлення;

б) стосовно інших податків за податкові періоди, що починаються першого або після першого дня січня року, який слідує за роком, у якому було подано таке повідомлення;

На посвідчення чого ті, що нижче підписалися, відповідним чином на те уповноважені, підписали цю Угоду.

Вчинено у м. Ель-Кувейт "20" січня 2003 року, що відповідає 17 зулькіда 1423 року хіджри у двох примірниках українською, арабською та англійською мовами, причому всі тексти є рівно автентичними. У разі розходжень у тлумаченні перевага надається англійському тексту.

* Ратифіковано Законом України від 19 червня 2003 року № 1012-IV (Офіційний вісник України, 2003 р., № 28, ст. 1369)

**За Уряд
України**

Анатолій Зленко

**Міністр закордонних
справ України**

**За Уряд
Держави Кувейт**

Др. Мухаммед С. С. Аль-Сабах

**Державний міністр закордонних
справ Держави Кувейт**